

Arrest

nr. 147 195 van 5 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2012 waarbij de afgifte van een visum wordt geweigerd. Deze beslissing werd op 9 januari 2012 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. RONSSE NUSSENZVEIG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juli 2011 diende verzoekster een visumaanvraag in via het Belgisch consulaat te Casablanca, met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, de heer M.B.R.

Op 3 januari 2012 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verzoeksters visumaanvraag.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Motivatie

Wettelijke referenties:

Art. 10, §1er, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

* *Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.*

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de te vervoegen persoon een vervangingsinkomen geniet van 1048,09 euro per maand als erkend gehandicapt persoon. Hij dient maandelijks een huur te betalen van 750 euro, plus de vaste kosten. De bestaansmiddelen waarover de te vervoegen persoon beschikt, stellen hem niet in staat om, in toepassing van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wet van 08.07.2011, in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezinsleden te voorzien.

* *Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.*

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Verweerder wijst in zijn nota met opmerkingen op artikel 39/69, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet en stelt dat het beroep onontvankelijk is. Hij meent dat verzoekster een niet bestaande beslissing aanvecht, of minstens dat het niet duidelijk is welke beslissing precies wordt geviseerd door verzoekster. Zij stelt immers in het verzoekschrift de beslissing genomen op 9 januari 2012 aan te vechten, terwijl verzoeksters visum echter niet op 9 januari maar op 3 januari werd geweigerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) wijst er echter op dat verzoekster bij haar verzoekschrift een afschrift heeft gevoegd zowel van de kennisgeving op 9 januari 2012 als van de beslissing tot weigering van een visum van 3 januari 2012 en hiernaar in de inventaris van gevoegde stukken in het verzoekschrift verwijst als "de bestreden beslissing". De motivering gevoegd bij deze weigeringsbeslissing is deze van de beslissing van 3 januari 2012 waarmee verzoeksters visumaanvraag wordt geweigerd, zoals blijkt uit nazicht van het administratief dossier. Ook in het feitenrelaas in het verzoekschrift stelt verzoekster de beslissing tot weigering van een visum aan te vechten, en citeert zij de motieven van deze beslissing tot weigering van een visum van 3 januari 2012. De Raad meent dan ook dat er geen twijfel over bestaat dat de thans bestreden beslissing de beslissing van 3 januari 2012 tot weigering van een visum is, die op 9 januari 2012 aan verzoekster ter kennis werd gebracht.

De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door verweerder, wordt verworpen.

3.2 Ambtshalve werpt de Raad echter een andere exceptie van gebrek aan het rechtens vereiste belang op, daar uit de recente informatie verkregen van verweerder op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoekster sinds 13 december 2012 beschikt over een tijdelijk verblijfsrecht (A-kaart) in het kader van gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Uit de informatie van de gemachtigde blijkt dat dit een gevolg is van het akkoord voor het verstrekken van een visum type D in het kader van gezinshereniging op 9 oktober 2012.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037) en moet verzoekster het bestaan van een

belang aantonen (RvS 13 februari 2015, nr. 230.190). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. De bestreden beslissing had betrekking op de weigering van afgifte van een visum in het kader van gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet . Nu verzoekster volgend op een akkoord tot afgifte van een visum type D reeds over een (tijdelijk) verblijfsrecht op grond van dit zelfde artikel beschikt, ziet de Raad niet in welk voordeel de eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing verzoekster nog zou kunnen verschaffen.

Het gegeven dat verzoekster beschikt over een tijdelijk verblijfsrecht volgend op de afgifte van het visum en dat zij aldus het vereiste belang ontbeert, is ter terechtzitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen. Verzoekster bevestigt dat zij geen actueel belang meer heeft bij onderhavig beroep.

Het beroep is derhalve niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES